

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Човек овде на земљи браћо и сестре, окружен многим стварима и многим проблемима и зато поставља многа питања и себи и другима око себе. Некада искрено тражећи истину и прави пут у животу, некада неискрено, али човек увек има нешто да пита и за нечим да тежи. Тако и данашње Свето Јеванђеље нам говори о једном законуку старозаветном који је познавао законе Мојсијеве и светих пророка, који је слушао проповед Господа Христа, ишао за њим, али у њему се зачала једна рђава мисао да куша Господа Христа! Зато и каже приступи му кушајући га. И упита га, *учиш ли у закону?* А Господ каже шта пише у закону, како читаш? И он сам одговара: *Љуби Господа Бога своја свим срцем својим и свом душом својом, свим умом својим и свом снајом својом; и ближњега своја као самога себе.* Заиста је добро одговорио, добро је познавао закон. И Господ га похваљује и каже му: „То чини и бићеш жив.“ Љуби Господа Бога свога и ближњега свога и имаћеш живот вечни. А он мислећи да ће довести Господа Христа у забуну, да му неће моћи одговорити али да ће се са њим надмудривати, он да би се извукао пред присутним народом, упита још једном Господа *а ко је мој ближњи?* Тобоже не зна. И Господ му онда наводи једну причу коју смо данас слушали у Јеванђељу а која има дубоки смисао. Говори о човеку који је пошао из Јерусалима у Јерихон, кога на путу ухватише разбојници, опљачкаше, свукоше, избише, оставише га полумртва и одоше својим путем. Овај рањеник, несрећник поред пута лежи и путем пролази један свештеник, наравно старозаветни, виде га и прође мимо њега. Ко вели не тиче ме се шта је са њим било. Иза њега иде левит, такође један слуга Божијег олтара, и он видећи га мимоиђе, прође и он. Наилази један странац, један Самарјанин, који није био Јеврејин, који кад виде овог несрећника сажали се на њега, приступи му, зави му ране, помаза уљем и

вином, посади га на своје кљусе и одведе га у гостионицу и потруди се око њега. А сутрадан полазећи, тај Самарјанин, даде крчмару два динара и рече ево ти побрини о њему. Ако шта више потрошиш платићу кад се вратим. И онда Господ пита овога фарисеја, кушача, законика: *Ко је од оне шројице који су ишли љушем био ближњи ономе који је насстрадао од разбојника?* И он опет није имао куд, одговори: *Онај који му указа милост, који се сажали на њега.* И поново добија исти одговор од Господа: „То чини и бићеш жив.“

Ко је тај човек који путује из Јерусалима у Јерихон? Ко су ти разбојници који га нападају и изубијају? И ко је тај милостиви Самарјанин који се сажали на њега? То су три основна питања у овоме једном питању. Путник из Јерусалима у Јерихон је цело човечанство. Од првог човека Адама до последњег човека који ће живети на овој земљи. И још ближе, путник из Јерусалима у Јерихон јесте сваки човек, сваки од нас. Од колевке до гроба ми смо на томе путу из Јерусалима у Јерихон. А разбојници који нас нападају, који нас пљачкају, који нас рањавају, то су браћо моја демони, непријатељи Божији и људски, и греси наши и страсти наше. Ко од нас није пострадао од тих злих разбојника, ко није постардао од својих грехова, од својих страсти, коме од нас није потребан милостиви Самарјанин? Сви смо ми рањеници крај пута. Овај свет је као једна болница у коме цело човечанство лежи болујући од разних блести. И где, наилази, боље речено долази милостиви Самарјанин, долази небески лекар, долази Господ наш Исус Христос да укаже милост томе рањенику, целоме роду људскоме и свакоме од нас. Чиме Господ то помаже? Својом науком, својим заповестима, својим благодатним Духом Светим кога је оставио у Цркви својој, и оставио све заповести, све врлине и тајне да се човек, да се људи њима лече од својих грехова, од својих страсти, од својих рана. Он је тај милостиви Самарјанин који је не само указао милост него и пострадао за те рањенике, боље речено

за нас рањенике. Страдао, убијен био на крсту, погребен и васкрсао. Зашто? Да људима дарује живот вечни. Јер овај законик је и питао *ш̄ѡа да чиним да добијем живо̄ѡ вечни?* Ето то треба чинити. Треба користити лекове које је милостиви Господ оставио људима да се лечимо њима. Пред човеком је и живот и смрт, трећега нема. А на нама је шта ћемо изабрати - једно или друго. Још у Старом завету је речено: „*Пред ѡобом је живо̄ѡ и смрт̄ѡ, на ш̄ѡа хоћеш ѡружи руку.*“ Увек се тражи дакле наша слободна воља да се определимо којим ћемо путем ићи, коме ћемо господару служити, коме ћемо циљу тежити. Јер како рече Господ на другом месту *нико не може два ѡсѡдара служиѡѡи. Не можеѡе служиѡѡи Боѡу и мамони.* Морамо се определити. Благо ономе ко се определи да служи Господу Богу своме, да га воли и љуби свим срцем својим, свом душом својом, свом мишљу својом и свом снагом својом. Јер тиме човек у ствари предаје себе потпуно у руке небеском лекару и показује ране своје и моли за милост, за излечење, за живот вечни. Али исто тако и показати милост према ближњему своме, према свакоме човеку који страда. Не само физички него пре свега духовно који страда. Који страда од грехова разних, од страсти разних, треба и њима указати милост као што је овај Самарјанин указао милост према ономе човеку који је пострадао од разбојника. У те две заповести браћо и сестре, садржано је цело Јеванђеље Христово. Ко се њих буде држао и по њима живео испуниће све оно што је Господ од људи тражио и што је заповедио. А тада, тада ћемо моћи имати наду на милост Божију да ће и нас милостиви Самарјанин примити у Царство своје небеско где ћемо тамо и ми са свима светима који Богу служише и угодише, светим апостолима, светим Оцима, светим нашим прецима, да заједно и ми са њима славимо чудесног Господа и небеског лекара Господа Христа са свима светима сада и увек и у векове векова.

Амин.